

УЖВМ-2.бр.13/2020

ВИШИОТ УПРАВЕН СУД во совет составен од судиите: Владанка Панчурова Сулејманова - претседател на советот, Фани Илиевска и Дијана Димитрова - членови на советот, со записничар Милка Стефановска Трпевска - судски соработник, одлучувајќи по жалбата на тужителот Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија Скопје, поднесена преку Државен правобранител за подрачје Скопје, против Решението на Управниот суд У-6.бр.940/2020 од 28.04.2020 година, за времена мерка, на седницата одржана на ден 03.09.2020 година, донесе:

РЕШЕНИЕ

Жалбата на тужителот Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија Скопје, поднесена преку Државен правобранител за подрачје Скопје, СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.

Решението на Управниот суд У-6.бр.940/2020 од 28.04.2020 година СЕ ПОТВРДУВА.

Образложение

Управниот суд со Решение У-6.бр.940/2020 од 28.04.2020 година барањето на тужителот Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија Скопје, поднесена преку Државен правобранител за подрачје Скопје, Управниот суд да донесе решение за времена мерка со која ќе се одложи од извршување Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година, се до правосилно завршување на управниот спор заведен по тужба на тужителот против Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година го одбил како неосновано.

Незадоволен од решението на Управниот суд жалба изјави тужителот поради суштествена повреда на одредбите на постапката, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, оспореното решение да се преиначи како е предложено во петтитумот на предлогот за издавање времена мерка.

Вишиот управен суд по проучување на списите по предметот, ценејќи ги наводите во жалбата, испитувајќи го побиваното решение во

УЖВМ 2 бр.13/2020

смисла на член 354 во врска со член 371 од Законот за парнична постапка, најде:

Жалбата на тужителот е неоснована.

Вишиот управен суд најде дека решението на Управниот суд со кое е одбиен предлогот за донесување временна мерка е законито.

Имено, Управниот суд од увид во списите по предметот нашол дека тужениот орган со Решението бр.08-223/5 од 19.03.2020 година, под став 1 жалбата на жалителот Еуроимпекс ДОО Скопје, против одлуката за давање на дивечот во ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, донесена по јавниот повик за давање на дивечот во ловиштата на користење по пат на концесија во ловните реони Кичево, Скопје, Неготино, Кавадарци, Берово и Струга на концедентот - Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија преку Министерството за земјоделство, шумарство и водостопанство делумно го усвоил. Под став два, ја поништил одлуката за давање на дивечот во Ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење - концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, донесена по јавниот повик за давање на дивечот во ловиштата на користење по пат на концесија во ловните реони Кичево, Скопје, Неготино, Кавадарци, Берово и Струга на концедентот - Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија преку Министерството за земјоделство, шумарство и водостопанство предметот го вратил на повторно постапување и одлучување на договорниот орган. Под став три, навел дека секоја странка ги сноси своите трошоци. Под став четири, навел дека решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки е конечно по извршената достава. Под став пет, навел дека странките се должни да ја почитуваат и да ја спроведат конечната одлука на државната комисија. Под став шест, навел дека договорниот орган е должен да постапи согласно со Одлуката на Државната комисија во рок од 30 дена од денот на приемот на одлуката.

Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија Скопје, поднесена преку Државен правобранител за подрачје Скопје незадоволна од вака донесеното Решение на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година поднела тужба до Управниот суд барајќи судот тужбата да ја уважи и оспореното решение да го поништи. Истовремено тужителот истакнал и предлог за определување временна мерка со кој барал Управниот суд да донесе решение со кое ќе се одложи од извршување Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година, се до правосилно завршување на управниот спор заведен по тужба на тужителот против Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година. Тужителот смета дека се

исполнети условите за издавање временна мерка согласно членот 14 и 15 од Законот за управните спорови, односно ќе настанат штетни последици кои тужителот тешко би можел да ги поправи, дека истото не е спротивно на јавниот интерес, ниту со истото би се нанела поголема ненадоместлива штета на спротивната страна.

Управниот суд постапувајќи по барањето за определување временна мерка донел Решение У-6.бр.940/2020 од 28.04.2020 година со кое предлогот го одбил како неоснован. Управниот суд смета дека не се исполнети условите од член 14 и 15 став 1 од Законот за управните спорови за да биде донесена предложената временна мерка, односно тужителот со ниту еден доказ не сторил веројатно дека донесувањето на времената мерка не би била спротивна на јавниот интерес, како и дека со извршувањето на оспорениот акт ќе му се нанесе ненадоместлива штета која тешко ќе може да се поправи.

Вишиот управен суд најде дека побиваното решение на Управниот суд е правилно и законито.

Согласно член 14 од Законот за управните спорови („Службен весник на Република Македонија“ број 62/06 и 150/10) тужбата по правило, не го спречува извршувањето на управниот акт против кој е поднесена. По барање на тужителот кога извршувањето на управниот акт би му нанело штета која тешко би можела да се поправи, а одлагањето на извршувањето не му е спротивно на јавниот интерес, ниту со одлагањето би и се нанела поголема ненадоместлива штета на спротивната странка, органот чиј акт се извршува може да го одложи извршувањето, надлежниот орган е должен да донесе решение најдоцна во рок од 3 дена од приемот на барањето и може и од други причини да го одложи извршувањето на оспорениот акт до конечната судска одлука, ако тоа го дозволува јавниот интерес.

Според член 15 став 1 од истиот закон, ако надлежниот орган што го донел управниот акт пристапи кон извршување на актот до донесувањето на одлуката на судот, тужителот може да бара судот да донесе временна мерка за одлагање на извршувањето на управниот акт. Тужителот може да бара донесување на временна мерка и за времено уредување на состојбата во однос на спорниот правен однос ако тоа уредување, пред се, кај правните односи кои траат се покаже за потребно за да се избегнат потешки штетни последици или насилство што се заканува.

Имено, во конкретниов случај се работи за предлог за издавање временна мерка со кој тужителот бара судот да го одложи од извршување Решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки бр.08-223/5 од 19.03.2020 година, со кое во став 1 од истото, жалбата на Еуроимпекс

УЖВМ-2.бр.13/2020

ДОО Скопје делумно ја усвоил, со став 2 одлучил дека се поништува Одлуката за давање на дивеч во ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, донесена по јавниот повик за давање на дивечот во ловиштата на користење по пат на концесија во ловните реони Кичево, Скопје, Неготино, Кавадарци, Берово и Струга на концедентот - Република Северна Македонија, Влада на Република Северна Македонија преку Министерството за земјоделство, шумарство и водостопанство делумно го усвоил. Под став два, ја поништил одлуката за давање на дивечот во Ловиште бр.5 „Душегубица“ на користење - концесија бр.44-375/2 од 28.01.2020 година, предметот го вратил на повторно постапување и одлучување на договорниот орган. Под став три, навел дека секоја странка ги сноси своите трошоци. Под став четири, навел дека решението на Државната комисија за жалби по јавни набавки е конечно по извршената достава. Под став пет, навел дека странките се должни да ја почитуваат и да ја спроведат конечната одлука на државната комисија. Под став шест, навел дека договорниот орган е должен да постапи согласно со Одлуката на Државната комисија во рок од 30 дена од денот на приемот на одлуката.

Вишиот управен суд имајќи ја во предвид содржината на предлогот за издавање временна мерка најде дека Управниот суд правилно одлучил кога во смисла на цитираните одредби, одлагање на извршувањето на управниот акт против кој е поведен управниот спор може да се допушти само на барање на тужителот. За да се одлучи по барањето и истото да се уважи, треба да се исполнат следните претпоставки: со управниот акт на странката - тужителот да му било утврдено наредбена обврска која во моментот на поведувањето на управниот спор не е извршен; да тужителот во рок го повел управниот спор против управниот акт што е во идентична врска со управниот акт кој е предмет на управниот спор; да постои уверување дека со извршувањето на управниот акт што се оспорува во управен спор на тужителот ќе му се нанесе штета која тешко би се поправила; да одлагањето на управниот акт не е спротивно на јавниот интерес ниту со одлагањето на извршувањето би му се нанела ненадоместлива штета на спротивната страна, ако постои. Сите овие претпоставки мораат кумулативно да бидат исполнети за да може да се постапи и да му биде усвоено барањето на тужителот за одлагање на извршувањето на управниот акт до завршувањето на управниот спор.

При одлучувањето по барањето за временна мерка, Управниот суд ја имал во предвид како веројатноста за настапување на штета за тужителот, така и веројатноста за настапување на штета за спротивната страна и заштитата на јавниот интерес.

Вишиот управен суд најде дека Управниот суд правилно го применил Законот за управните спорови и донел законито решение.

Вишиот управен суд ги ценеше наводите изнесени во жалбата на тужителот за издавање времена мерка дека фактичката состојба не е целосно утврдена, тужениот орган треба да ја штити сопственоста на тужителот што е основен јавен интерес, а предметниот имот не претставува основна главнина кај правниот субјект, меѓутоа истите се неосновани и не се од влијание за поинакво одлучување. Управниот суд при одлучувањето дал доволно образложени причини за решителните факти од кои се раководел и со кое образложение во целост се согласува и овој суд.

Вишиот управен суд имајќи го во предвид горенаведеното одлучи како во изреката на решението согласно член 370 став 1 точка 3 од Законот за парничната постапка, а во врска со член 7-а од Законот за управните спорови.

Решено во Виш управен суд на ден 03.09.2020 година под УЖВМ-2.бр.13/2020.

Записничар - судски соработник
Милка Стефановска Трпевска с.р

Претседател на совет - Судија
Владанка Панчурова Сулејманова с.р

/ЛС

